

ב"ל (ירושלים) 38088-08-11 - טהה אימאן נ' המוסד לביטוח לאומי

ב"ל (ירושלים) 38088-08-11 - טהה אימאן נ' המוסד לביטוח לאומימחוזי עבודה ירושלים
38088-08-11 (ירושלים)

טהה אימאן

נגד

המוסד לביטוח לאומי

ע"י ב"כ - עו"ד וויאן קליין-בנימין

בית דין אזורי לעבודה בירושלים

[20.01.2013]

כב' השופט דניאל גולדברג

נציג ציבור (עובדים) מר מיכאל בר און

נציג ציבור (מעבידים) גב' נירה עילם

פסק דין

1. התובעת, גב' אימאן טהה, הגישה תביעה זו נגד החלטות הנתבע מיום 27.7.11 ו-28.7.11, על פיהן הופסקה זכאותה של התובעת לגמלת הבטחת הכנסה, אותה קיבלה החל מ-9/08, בשל שימוש קבוע ברכב, ונוצר לה חוב בסך ₪ 47,562 בשל קבלת הגמלה שלא כדין החל מ-9/08.
2. בכתב התביעה שהגישה טענה התובעת כי הרכב שנזכר בהחלטת הנתבע אינו שלה, כי היא השתמשה בו לצורך רפואי עבור אמה לאחר שזו עברה תאונת דרכים והיא נדרשה לקחתה לבדיקות ולטיפולים.
3. אין מחלוקת שהרכב שבעטיו נשללה זכאות התובעת לגמלת הבטחת הכנסה היה רשום על שם אמה של התובעת, כי לאמה אין רישיון נהיגה, ואילו לתובעת יש רישיון נהיגה. כן אין מחלוקת שהתובעת נרשמה כמבוטחת בפוליסת הביטוח של הרכב. אף אין מחלוקת שבתקופה הרלוונטית לתביעה לאביה של התובעת היה רכב בבעלותו הרשום על שמו.
4. בהליך הובאו ראיות משכנעות המבססות את החלטות הנתבע שכנגדן הוגשה התביעה. התובעת אישרה בהצהרה שנתנה ביום 6.10.10 כי היא משתמשת באופן קבוע ברכב (נ/4). הוכח, ולמעשה אין מחלוקת, כי הרכב האמור חונה באופן קבוע ליד ביתה של התובעת. הסברה של התובעת ועדיה כי בשל מגורי הוריה באזור צפוף במרכז הכפר עיסוויה אין מקום להחנות את הרכב ליד בית הוריה, אינו משכנע ואינו אמין. לא למותר לציין שבמסגרת חקירה שביצע הנתבע, פגש חוקר הנתבע את בעלה של התובעת ועל פי קריאתו הטלפונית של בעלה הגיעה התובעת לביתה ברכב בגפה, בתוך מספר דקות, חרף העובדה שבעלה של התובעת טען בפני החוקר שהתובעת הסיעה את אמה לקופת חולים.
5. למעשה, טענת התובעת בתביעתה מהווה הודאה מצדה בשימוש ברכב, אלא שטענתה היא שהשימוש נכנס לגדר הסייג שבסעיף 9א(ג)(2) לחוק הבטחת הכנסה, תשמ"א-1980, שעניינו שימוש לצורך טיפול רפואי בבן משפחה. ואולם, תנאי לתחולת סייג זה הוא "ובלבד שלבן משפחתו כאמור, אין רכב נוסף", ומאחר שאין מחלוקת שלאביה של התובעת היה רכב נוסף הרשום על שמו, טענת התובעת בכתב התביעה כי הרכב אינו שלה אלא של אמה וכי עשתה בו שימוש לצורך טיפול באמה ועל כן אין לראות ברכב זה משום "נכס", דינה להידחות.
6. מכל מקום, גם לולא הודייתה המשתמעת של התובעת בשימוש קבוע ברכב כעולה מכתב התביעה עצמו, הובאו בהליך ראיות משכנעות המבססות את החלטות הנתבע בהתאם לדין שחל במועד שניתנו.
7. אשר על כן החלטנו לדחות את התביעה, ללא צו להוצאות.
8. ניתן להגיש ערעור על פסק דין זה לבית הדין הארצי לעבודה תוך 30 ימים מיום המצאת פסק הדין לצדדים. ניתן היום, ט' שבט תשע"ג, (20 ינואר 2013), בהעדר הצדדים וישלח אליהם.